

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

A HÁTSÓ UDVAR CSENDJE

Topolyán akad egy-két nyugalmazott tanár és tisztviselő, akik már évtizedek óta ott élnek. Mindegyikük más-más vidékről került oda, nyugdíjba vonulásuk után pedig nem volt hova és kihez költözniük, maradtak hát szolgálati helyükön. Sokat meséltek arról, hogy aktív korukban mennyit segítettek egy-egy kérvény megírásában, ügyintézésben és bármiben, amivel az egyszerű falusi ember nem birkózott meg. Aztán szép lassan megöregedtek, és magukra maradtak. Különös, magányos szigeteket alkot ez a pár ember, önkéntes elzártságban élve. Levonultak a porondról, és elrejtőztek a hátsó udvar csendjében.

◆ Eta néni családi tragédiák sora után ismerte meg az egyedüllétet. Később, hosszas megfigyelés után, kiválasztott magának valakit, egyik volt tanítványát amolyan bejárónői feladatra, aki egyúttal ablak számára a világra. Ő hozza, nemcsak a megrendelt vásárfiát, hanem a falu híreit is. Eta néni életébe általa tért vissza az egyensúly. Újra hasznosnak érzi magát, és neki is van, aki segítsen. Szomszédai alig látják a rövidke utcában, engem is épphogy kikísér, és csukja is az ajtót. Elfogadja helyzetét, nem lázad ellene, sőt, meglepően optimista és vidám. Új családja az életcélt is visszahozta mindennapjaiba. Megtanult itt élni, ahol elveszítette fiatalon a férjét, majd a lányát, és végül családja is lemondott róla. Ismeretségünk elején sokat beszélt a múlttól, de ma már inkább a jelennek él. Sőt, tervez. Vidáman, összekacsintva hallgatjuk egymást életrészletekről, irodalmi élményekről.

A falu alig vesz róla tudomást. Családi tragédiáit örös posztóként emlegetik, a közösségnek ajándékozott évtizedeire senki sem emlékezik. Tanítványai is alig. Valamiért az emberbe van kódolva a felejtés. Eta néni ezzel is megbirkózik. Biztos benne, hogy nyomot hagy maga után, hiszen tanítványok nemzedékeit oktatta, alakította, formálta. Csodálkozva figyelem, hogy ő, akiről azt mesélik, hogy lánya elvesztése után perelt az Istennel, és ateistának kiáltotta ki magát, most boldogan vesz részt új családja életében, és jóleső örömmel segíti őket. A kiegyensúlyozottság ott ragyog az arcán. Boldogan mutatja virágait, örömmel kölcsönzi nekem könyveit (végre valakinek kellene!), és ajándékozza napérlelt szőlőfürtjeit. Szívében újra gyökeret eresztett az élni akarás virága. ◆